

Қаланың тынымсыз шуынан
кейін жайлау тым тыныш
көрінді.

Қош келдің, балам!
Бірақ мына қақпа
неге ашық?

Ақтабан қыр асып
кеткен екен...

Ата, мен де бірге
барамын! Құлынды
табайық!

Жарайсың, ендеше
жолдан қалмайық.

Дала желі өткен күннің
барлық уайымын ұшырып
экеткендей.

Бұл жақта
байланыс мүлде
жоқ па?

Даланың өз сыры бар.
Тек оқи білу керек.

Мына таяқты ұста,
бөктерге көтерілу
оңай болады.

Күн батуға таяғанда,
тау аңғары алтын түске
боялды.

Ата, тыңдаңызшы!
Әлдене сыбдырлады!

Бұл — біздің
Ақтабанның дауысы!

Құлыншақ тік жардан төмен
түсе алмай, үркіп тұр екен.

Ымырт үйіріліп, далаға
салқын самал жүгірді.

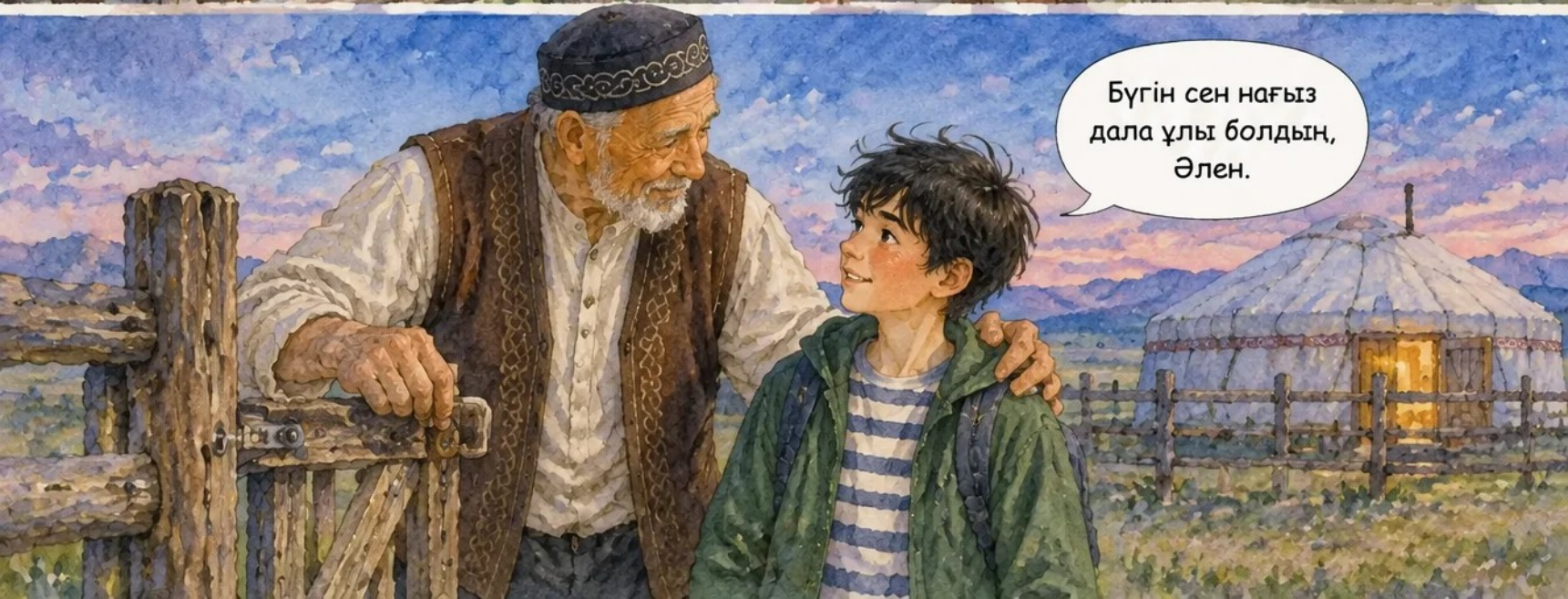
Сен өте ақылды
екенсің, Актабан.

Анасы құлынын көріп,
қуана оқыранды.

Бүгін сен нағыз
дала ұлы болдың,
Әлен.

Қалада мұндай тұнық
жұлдызды аспан ешқашан
көрінбейтін.

Аспан соншалықты
жақын сияқты...

Қоңыр домбыраның үні түнгі
ауада еркін қалықтап, даланы
тербетті.

Бұл әуен... бүкіл
даланы айтып
тұрғандай.

Осы сәтте Әлен бұл жаздың
ерекше болатынын түсінді.